

XXIV.

ВЕЧЕРЬ ВЪ ПУСТИНЯТА.

Прѣдъ здрачъ.

Очитѣ не гледатъ — блуждаятъ! Душата е унесена въ царството на легендитѣ. Не тукъ ли е прѣбилъ крака на Хеопса, на Жефрена, на Менкера — великитѣ фараони, които въ дни на изпитания сж идвали тукъ смисъла на живота да разгатнатъ и сж пожелали тукъ срѣдъ мълчанието на необятна пустошь да оставятъ кости... И още приживѣ сж надигнали колосални гробници, на които тѣй загадъчно се чертаятъ въ далнината стройно уморенитѣ снаги и като тайна мълчатъ срѣдъ пѣсъцитѣ!

Азъ изживѣвамъ трагизма на фараонитѣ, извиканъ отъ единъ животъ пѣленъ съ сласти и животинизмъ, слѣдъ който настѣпва самосъзнанието; прѣживѣвамъ тревълненията, слѣдъ които сж се възмогнали голѣмитѣ въпроси за смисъла на живота.. И най-подиръ сж почувствали суетата на този животъ... Тѣ сж разбрали, че има животъ и въ смъртта, тамъ нѣкъждѣ задъ синура на познанието и сластитѣ и че само мълчанието на великата пустиня нашепва неговитѣ тайни... И въ себеотрицание, може би още приживе, съ побѣлѣли коси и клюмнала глава, сж се притворили съ деветъ врата и деветъ брави въ чертозитѣ на мълчаливи пирамиди, гдѣто никой да ги не намѣри, но вѣчно да слушатъ